

Bu.BuuKookie57

Kth.Jjk

Xin đừng
ăn em

Xin đừng ăn em

Tựa gốc: Thịnh bất yếu cật điệu ngã

Tác giả: Hào Nga Nga

Thể loại: ngắn, H, hiện đại, hài, nhân thú (chút thui), 1×1, phúc hắc xà tinh công x đơn thuần chuột tinh thụ, ấm áp, công sủng thụ, HE

Tình trạng: hoàn

Tình trạng edit: có thể sẽ bò tới đích

Editor: Lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

Nguồn: <http://lynzmix.wordpress.com>

Làm ebook: Baby

Giới thiệu

Em thụ vốn có dòng máu chuột tinh, đáng vẻ cùng sinh hoạt hết như con người chỉ thêm nét kute của loài gặm nhấm :”3 Ngày nọ mới chuyển tới, em hí hửng làm bánh quy mang sang mời hàng xóm là anh, ai dè anh công lại thuộc họ xà, nụ cười thân thiện trong mắt ẻm chính là rắn độc đang nhe nanh, em theo bản năng sinh tồn liền bỏ chạy trốn chết, từ đây cứ nhìn thấy anh là nép xa như tránh bả =)))

Đáng tiếc đuôi rắn của anh quá dài, em trốn đến đâu cũng bị anh tóm gọn, còn trang đáng thương nhờ em làm cấp dưỡng, ngày ngày đều mặt dày quần lầy em làm sủng vật đòi ăn. Em ko còn cách nào chỉ biết run rẩy đồng ý, sáng tối chuẩn bị cơm cho anh với tâm lý ngày nào đó rồi sẽ đến phiên mình =)))

Trực giác của tiểu động vật quả nhiên linh mẫn, rốt cục anh cũng ko nhịn nổi đói khát liền nhào tới liếm láp em. Buồn cười lúc anh liếm đến ngực em cứ tưởng anh mún xơi tim, lúc anh liếm đến rốn em lại tưởng anh mún nhai ruột, ai dè thứ anh ngậm vào lại là... quả thực là quá mức huyết tinh a =)))

Văn án

Tiểu thử tinh (chuột thành tinh) vốn định cầm chút bánh bánh quy vừa nướng mang sang cho hàng xóm mới chuyển đến, nhân tiện chào hỏi, bắt chuyện.

Ngoài ý muốn phát hiện hàng xóm đối diện cư nhiên là thiên địch của mình...

”Bánh bánh quy ăn ngon lắm , cảm ơn người.”

Bánh bánh quy ăn ngon lắm , cho nên. . . nhân tiện kể tiếp chính là đến phiên ta rồi đúng không (^ ^)

Tóm lại, đây chính là câu chuyện xưa về cường thế xà yêu công thích khi dễ miên nhuyễn thử trách chịu (chịu bị bắt nạt) thụ từ cuộc sống hằng ngày đến trên giường. (đặc biệt là trên giường đúng hơn)

Mục lục

Chương 1

Chương 2 ♠ Chương 3

Chương 4

Chương 5 ♠ Chương 6

Chương 7

Chương 8 ♠ Chương 9

Phiên ngoại

Chương 1

Cửa thang máy “Đình ~” một tiếng liền mở ra, Địch Hiểu Thư rồi rảo nhìn về phía bên trong thang máy. . .

Quả nhiên. . .Hắn lại “Khéo léo” ở bên trong. . .

“Lăng tiên sinh, xin , xin chào. . .” Địch Hiểu Thư nơm nớp lo sợ mà chào hỏi, đi vào rồi chọn một vị trí cách xa hẳn nhất lui vào.

Kỳ thật hơn cả ” Xin chào “, Địch Hiểu Thư càng muốn nói. . . Đại ca! How old are you? !

Mấy ngày nay, bọn họ liên tục ở tại trong thang máy ”Xảo ngộ” vô số lần, thật sự là khiêu chiến thần kinh yếu ớt của Địch Hiểu Thư mà.

Mà đối phương —— cũng chính là “Lăng tiên sinh “, chính là cười không chút hảo ý nhìn bộ dạng chịu đựng sợ hãi của cậu, còn giống như. . . rất hưởng thụ giờ khắc này. (ác ma (.>_<.)

“Hiểu Thư, hôm nay vẫn vất vả đi làm sao ~” Lăng tiên sinh vẻ mặt mỉm cười.

” Đúng. . .đúng vậy ” Thiết! Không nên giả bộ người tốt ! Con chồn chúc tết con gà! . . . Không đúng! Vốn là xà chúc tết lão thử (chuột) a!

“Hôm nay buổi tối cũng sẽ nướng bánh bích quy sao ~?” Lăng tiên sinh tiến thêm nửa bước, dán lên người Địch Hiểu Thư .

Địch Hiểu Thư run sợ lui vào một góc thang máy, cúi đầu không dám nhìn hẳn :”Ừh....sẽ...” thang máy hảo chậm a ~(.>_<. ~)nhanh lên một chút a! !

“Nếu vậy....hôm nay lại phải phiền toái người rồi ~”

“Tri, biết rồi...” Đại tham quý, dù sao ta nhất định sẽ dâng cống phẩm... chỉ cần....chỉ cần người đừng ăn ta là tốt rồi TT^TT

Vì vậy sau một ngày làm việc tân tân khổ khổ, Địch Hiểu Thư sau khi về nhà lại phải đi nướng bánh bích quy cung phụng hàng xóm tiên sinh nhà đối diện.

Loại bóc lột này ngay từ ngày đầu tiên Địch Hiểu Thư chuyển tới đây đã kéo dài tới tận bây giờ

Ngày đó tâm tình Địch Hiểu Thư tốt lắm, sau khi tốt nghiệp đại học mọi việc đều vô cùng thuận lợi. Cậu tìm được công việc lý tưởng, sau đó lại rất nhanh tìm được phòng ở lý tưởng.

Hôm chuyển tới đây, cậu quyết định nướng chút bánh quy tặng cho các vị hàng xóm.

Nướng bánh bích quy là sở trường đặc biệt của Địch Hiểu Thư, cũng là sở thích của cậu.

Mặc dù là nam sinh nhưng Địch Hiểu Thư từ nhỏ trên người dường như không có cái gọi là thần kinh vận động. Ngược lại cậu lại rất thích làm mấy thứ bánh ngọt này. Hơn nữa, bởi vì thân mình.... Bởi vì thân phận, cậu cũng phi thường thích những đồ ăn vặt có thể mài răng này ^^

“Cốc cốc đông ~” Địch Hiểu Thư gõ cửa nhà đầu tiên ” Xin chào, ta họ Địch vừa mới chuyển tới cách vách. Đây là một ít thành ý của ta, hy vọng người sẽ thích ~”

Địch Hiểu Thư thân hình rất gầy, khuôn mặt nho nhỏ, lớn lên sạch sẽ, rõ một bộ học sinh chưa hết ngây thơ. Chung quy là làm cho người ta sinh ra cảm giác...Tóm lại từ khi đi học tới nay, nữ sinh chung quanh khi nhìn thấy cậu chung quy luôn nảy sinh một loại mẫu tính (bản năng làm mẹ) rồi vừa

nói “Hảo đáng yêu ~ hảo thông minh ~ hảo nhuần ~ oh!” bàn tay vừa niết mặt cậu...

Bánh bích quy cứ thế thuận lợi được tặng đi, bên trái là một nữ sinh sống một mình, bên phải là một nhà ba người. tiếp sau là nhà đối diện...

Địch Hiểu Thư như mấy lần trước nhẹ nhàng gõ cánh cửa ba lần.

Cánh cửa từ từ mở ra. . .

Chương 2

Cánh cửa mở ra rồi. . .

“Người hảo ~ ta. . .” Vừa nhìn thấy nam nhân cao lớn lạnh lùng xuất hiện sau khi cánh cửa mở ra, nụ cười thân thiện của Địch Hiểu Thư trong nháy mắt cương cứng lại.

Cả ổ bánh bích quy “Ba” một tiếng rơi trên mặt đất, Địch Hiểu Thư thì đã bỏ chạy về phòng mình, còn không quên đưa tay run rẩy khóa trái cửa lại.

“Hô. . . Hô. . . Hô... ..” Địch Hiểu Thư tựa vào trên cửa, sắc mặt trắng bệch. Cậu sờ sờ ngực mình, trống ngực đập liên hồi.

Cái này chết chắc rồi. . . !!! 125

Bởi vì ngoại trừ thân phận là một đứa con thông minh, học sinh gương mẫu, thanh niên thích nấu cơm, Địch Hiểu Thư còn có một thân phận khác nữa là... thử tinh (chuột thành tinh)

Đây là gen di truyền của gia tộc cậu.

Thử tinh cũng coi như là một loại yêu quái nhưng bình thường chúng luôn sống một cách an phận thủ thường, nên nhìn qua cũng không khác gì người thường là mấy... ngoại trừ có hơi nhất gan một chút...Mà sống với người bình thường thân phận của chúng cũng không bị lộ ra.

Bất quá, đối mặt với cùng loại yêu quái thân phận của chúng lại không thể che dấu được chút nào cả, tỷ như...khi đối diện với gã nam nhân kia.

Địch Hiểu Thư có chút ủy khuất vuốt vuốt hai mắt, tại sao....như thế nào hết lần này tới lần khác vẫn là....Xà Trách vậy....

Lausenschlange, Xà Trách, trời sinh tính tình tàn bạo, hung hãn, không nghĩ cũng biết đó là thiên địch của thử tinh.

Xà Trách số lượng cũng không nhiều, ít nhất Địch Hiểu Thư cũng chưa bao giờ gặp qua chỉ là khi còn bé thường nghe ba mẹ cảnh cáo cậu qua những câu chuyện xưa kể lúc đi ngủ. Hơn nữa theo sự tiến bộ của xã hội, Xà Trách hiện tại hẳn là cũng không giống như hồi trước tùy ý ăn các sinh vật khác nữa rồi.

Nhưng là bọn họ cũng ở quá gần nhau a, chỉ cách có một hành lang là có cơ hội ăn uống no nê....Xà Trách như thế nào có thể bỏ qua a.

Địch Hiểu Thư ngồi xồm ở cạnh cửa, ôm cánh tay, cả người không tự chủ được mà run rẩy, đầu óc trống rỗng.

Cậu nhớ nam nhân vừa mới nhìn thấy lúc này hình như là mới tan ca, trên người vẫn còn mặc tây trang, tóc được chăm sóc tỉ mỉ, cẩn thận hoàn toàn là bộ dạng tinh anh của xã hội.

Xà Trách và thử tinh bất đồng, đó là một quần thể phi thường có thực lực. Bất luận là về thể lực hay trí tuệ cũng đều vượt xa thường nhân, hơn nữa lại có dã tâm bừng bừng, mục tiêu minh xác, làm việc quyết đoán. Bọn họ phần lớn lại lòng dạ độc ác cho nên rất nhiều Xà Trách đều có thể trở thành nhân vật thượng lưu của xã hội.

Nhưng là.....thân là yêu quái, địa vị xã hội cũng không thể chính thức thỏa mãn nhu cầu của bọn họ.

Địch Hiểu Thư nghĩ cho dù Xà Trách kia nhìn qua có vẻ đứng đắn nhưng bản tính nhất định cũng không tránh khỏi...

Vì vậy cuộc sống hàng xóm của Thử Tinh và Xà Trách ngay trong đêm thứ nhất mất ngủ của Địch Hiểu Thư đã chính thức lên sàn (bắt đầu)

Một đêm không ngủ, cậu sờ sờ quàng thâm dưới mắt, thở dài.

Đêm qua cậu suy nghĩ rất nhiều, nghĩ xem có cần phải nói với ba mẹ một lần rằng ta yêu hai người không, hay có cần phải tỏ tình với nữ hài tử mình thăm mến từ hồi đại học không, rồi lại có cần phải cảm ơn những

người hay giúp đỡ chăm sóc mình không....nhưng suy nghĩ hồi lâu, cậu vẫn không quyết định sẽ làm gì cả.

Vì vậy buổi sáng cậu hoàn toàn vô tri vô giác chỉ có thể tạm thời quyết định đi làm trước....dù sao cũng sống qua một đêm rồi.

Trước khi ra khỏi nhà, Địch Hiểu Thư vô cùng khẩn trương nhìn qua miêu nhân một chút...(cái lỗ nhỏ trước cửa...8(>///<)8 quên mất tên Tiếng Việt rồi) (S. Yumi : cái đó gọi là mắt thần, hoặc mắt mèo ^ ^)

Không có người nào, thật tốt quá ><

Địch Hiểu Thư mở cửa ra, đang định dùng tốc độ nhanh nhất chạy vội ra khỏi tiểu khu lại nhìn thấy một cái rổ ở trước cửa...

Đây là....? Địch Hiểu Thư nghi hoặc một chút liền nhớ lại, đây chính là rổ bánh cậu đánh rơi ở cửa nhà người ta ngày hôm qua mà.

Bánh bích quy bên trong đã biến mất nhưng lại có một tờ giấy.

“Bánh bích quy ngon lắm, cảm ơn người”

Bánh bích quy ngon lắm, cho nên...kế tiếp bị ăn chính là ta rồi đúng không15

Địch Hiểu Thư thất vọng đi làm.

Chương 3

Nhưng mà mọi chuyện phát triển theo hướng hoàn toàn khác với những gì cậu luôn lo nghĩ.

Xà Trách tiên sinh cũng không lập tức lấy cậu ra làm đồ nhắm rượu, mà còn....”kết giao bằng hữu”. Địch Hiểu Thư lại cảm thấy mình càng giống người làm thuê cho hãn sai khiến hơn...

Sau ngày đó không lâu, Xà Trách tiên sinh tìm tới tận cửa.

Bồ Tát tới nhà, Địch Hiểu Thư không dám không nghe. Mặc dù qua Miêu Nhân (mắt thần) liếc mắt một cái cậu cũng đã chảy mồ hôi lạnh rùng rùng nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể cố gắng mở cửa.

Thành thật mà nói, Địch Hiểu Thư ngay cả di thư cũng đã viết tốt đặt dưới gối đầu giường rồi. Nhưng Xà Trách tiên sinh tự nhiên lại tới...nói rằng hãn vẫn muốn ăn thêm bánh bích quy.

“Bánh, bánh bích quy. . . ?”

“Uh, đúng vậy, có thể chứ?” Xà Trách tiên sinh lễ phép mà cười, còn giống như có chút. . . Ngượng ngùng? ? ! !

Vậy cái tên nam nhân bản mặt lạnh lùng mở cửa ngày đó là ai a!!!!!! (S. Yumi: anh công nào cũng giỏi ngụy trang kiểu Úc hết á)

“Không phải là muốn ăn ta sao.....ha hả, ta, ta là nói...muốn là bánh bích quy ta nướng sao?”

“Đúng vậy.”

“Ta.....ta hiện tại không có...bây giờ nướng....đến xế chiều cho người....có thể chứ?” Địch Hiểu Thư mắt long lanh mong ngóng nhìn hẳn.

“Vậy thì khổ cực cho người rồi ~”

Vì vậy Địch Hiểu Thư cứ như vậy bắt đầu công cuộc làm công mà Xà Trách tiên sinh lại luôn cách 2,3 ngày tới chỗ cậu hỏi đồ ăn.

Tiếp theo ngoại trừ bánh bích quy, bọn họ cũng bắt đầu trò chuyện một ít đề tài khác. Tỷ như Địch Hiểu Thư bây giờ đã biết Xà Trách tiên sinh tên là Lăng Xá, là một giám đốc từ nơi khác bị điều về tổng bộ ở đây.

Đương nhiên, đây đều là những cuộc trao đổi nhỏ ở trong thang máy và cũng chưa từng thật sự nghiêm túc nói chuyện gì. Mà trong các cuộc nói chuyện đó chủ đề mấu chốt nhất.....là thân phận yêu quái hai người trong lòng tuy đều biết rõ ràng nhưng lại cùng không lên tiếng.

Mặc dù cứ như vậy an toàn vượt qua vài tuần, cảm giác sợ hãi của Địch Hiểu Thư lại chưa bao giờ giảm bớt. Mỗi khi chứng kiến Lăng Xá liếm khóe môi một chút, nâng tay lên, cậu chung quy vẫn theo bản năng co rụt lại, luôn cảm thấy giây tiếp theo mình sẽ bị ăn tươi nuốt sống..... (S. Yumi: đúng zì , đúng zì, trước sau gì cũng bị “ăn” thui ^^)

Hơn nữa...hồi tưởng đến vẻ mặt đùa cợt của Lăng Xá mỗi khi nhìn thấy cậu, Địch Hiểu Thư lại vừa tức vừa sợ.

Rất nhiều Xà Trách cũng thích đùa bỡn con mồi của mình.

Bọn họ thậm chí không phải là hưởng thụ quá trình săn mồi mà là xem chuẩn thời cơ xuống tay, khiến cho con mồi trúng độc hoặc bị thương sau đó phải kéo theo thân thể nặng nề chật vật chạy trốn. Lúc ấy bọn họ sẽ ở phía sau con mồi có thừa khả năng đuổi theo, mãi cho đến khi đối phương hấp hối ngã xuống....

Địch Hiểu Thư cảm giác được cậu tuyệt đối đã rơi vào kế hoạch đùa giỡn con mồi của đối phương rồi π — π

Lại hồi tưởng có một lần Lăng Xá xắn ống tay áo sơ mi lên, lộ ra đường nét cánh tay....Địch Hiểu Thư rõ ràng nhận ra chính mình một tia hy vọng chạy trốn cũng không có.

Phòng thuê đã kí hợp đồng một năm rồi, tiền bồi thường lại rất cao, bây giờ có muốn đổi chỗ khác ở đã không còn kịp nữa rồi.

Địch Hiểu Thư cũng không dám hướng thân nhân hoặc bằng hữu cầu cứu bởi vì bọn họ đa số cũng là thử tinh, vạn nhất bị mình liên lụy thì....

Cậu cũng chỉ có thể cố gắng thỏa mãn yêu cầu của Lăng Xá, thật không biết có sống được qua ngày mai không đây

Chương 4

Địch Hiểu Thư nghĩ rằng 30 giây ở chung với Lăng Xá ở trong thang máy mỗi ngày vĩnh viễn không thể nghi ngờ gì là được bầu thành “30 giây mỗi hơi lạnh chảy ròng ròng mỗi ngày” hoặc là “30 giây chân nhuyễn nhất mỗi ngày” hay là “30 giây không có cốt khí nhất mỗi ngày” ,v.v... Mặc dù hôm nay cậu bởi vì sai phạm trong công việc mà bị thủ trưởng mắng cho thối đầu thì vị trí quán quân của mấy ngôi bầu kia vẫn là 30 giây ở trong thang máy không hề rung chuyển.

“Lăng tiên sinh...ngươi, ngươi hảo” mặc dù Địch Hiểu Thư đối với cái màn “trùng hợp” phát sinh mỗi ngày vẫn còn lo sợ nhưng thành thật mà nói cậu đúng là đã nghĩ thông suốt vài điểm nên việc bò 18 tầng thang lầu để về nhà cứ quên đi!

Dù sao nếu đối phương muốn tìm hãn thì cũng chỉ cần qua một cái cầu thang, gõ một cánh cửa cậu thế nào cũng trốn không thoát mà...

“Hiểu Thư, hôm nay về nhà cũng rất nóng sao” Lăng Xá vẫn như trước trên mặt mang theo nụ cười. bất động thanh sắc mà dán lên người Địch Hiểu Thư, đem cậu bức vào một góc thang máy.

“Uh...có điểm...” Địch Hiểu Thư vốn là vừa đi dưới trời nắng nóng về, mặt trời lúc lên cao nhất uy lực thật ra lại không thể khinh thường. Địch

Hiếu Thư mỗi ngày về nhà đều là quần áo méo mó, mặt nhăn mày nhíu, ra một thân mồ hôi.

“Thật là, đã sớm nói với người rồi, người đi trên đường rất nóng...cứ để ta mỗi ngày tới đón người là được...” Lăng Xá dè thấp thanh âm phi thường mỉa mai, hãnh ưu nhã nâng tay thay Địch Hiếu Thư lau đi mồ hôi.

Nhưng mà động tác này chính là làm Địch Hiếu Thư mồ hôi lạnh càng thêm chảy ròng ròng mà thôi “Như thế nào, như thế nào có thể không biết xấu hổ mà phiến toái Lăng tiên sinh a...hay là quên đi...”

“Hiếu Thư người thật là..cần gì phải khách khí với ta như vậy chứ” Lăng Xá néo mặt cậu một chút, nhân từ mà lui ra phía sau từng bước.

Địch Hiếu Thư vừa mới thở dài một hơi...

“Vậy Hiếu Thư, người có thể làm một bữa cơm tối cho ta không?”

Cơm tối cho hẳn? ? ! !125

Địch Hiếu Thư sợ tới sắc mặt trắng bệch, ôm đầu mạnh ngời xồm xuống: “Không, không nên...! Lăng, Lăng tiên sinh ta...ta thật sự không thể ăn được...người....người muốn ta thay người làm cái gì cũng được nhưng là.....huhu...ta thật sự....không thể ăn được...ta còn có rất nhiều....việc muốn làm a...huhu....van cầu người.....không nên...”15

“Hiếu Thư người đang nói cái gì vậy a...” Lăng Xá ngời xồm xuống trước mặt cậu, vươn tay lau đi nước mắt trên mặt cậu “Ta là muốn hỏi người...có thể giúp ta nấu một bữa cơm thôi mà sao lại kích động thành như vậy...”

“Giúp, giúp người nấu cơm? !” không phải trở thành bữa tối của người sao? !031

“Uh...ta biết yêu cầu có điểm...quá phận, nhưng là trong nhà Hiếu Thư buổi tối đều có mùi cơm tối thơm mát” Lăng Xá không có ý tứ mà cười cười “Ta từ khi rời khỏi nhà ba mẹ thì không có ăn mấy loại đồ ăn tự nấu đó nữa rồi mà đồ ăn ngoài ta ăn đã nhanh muốn ói rồi, cho nên ta nghĩ...”

“Người...không nấu cơm sao...?” Địch Hiếu Thư hồi phục tinh thần lại, có chút xấu hổ lau mặt.

“Uh. . . đúng vậy. . . cho nên. . . được không. . .”

Địch Hiểu Thư nhìn động vật khổng lồ lãnh huyết trước mặt lại bày ra vẻ mặt nhu thuận mà ngượng ngùng, suy nghĩ một chút nếu mình cự tuyệt thì có thể tạo thành loại hậu quả gì...rất cuộc gặt đầu rồi

Chương 5

Địch Hiểu Thư về đến nhà đầu tiên tắm rửa một cái, thay bộ quần áo đi làm thành T shirt cùng quần đùi ở nhà, cảm giác cả người đều nhẹ nhàng khoan khoái không ít, sau đó mới bắt đầu làm nọ công phẩm.

Mặc dù là hàng xóm mà nói, thỉnh cầu của Lăng Xá có bao nhiêu vô lý và phiền nháo, nhưng Địch Hiểu Thư vẫn tuyệt đối không có dũng khí chậm trễ. Mà so với nấu cơm bình thường còn chăm chút hơn rất nhiều, đến cả cho gia vị cũng không dám nêm quá nhiều hay quá ít, chỉ sợ vị đại gia nhà đối diện kia ăn xong một miếng liền đập bàn nói “Không thể ăn nổi! Muốn ăn người!” . . .

Sau khi làm xong thức ăn, Địch Hiểu Thư chia ra thành hai phần, phần của Lăng Xá được cậu dùng những bát đĩa đẹp nhất đựng rồi mới dám mang sang cho hắn.

“Cám ơn người” Lăng Xá tiếp nhận chén đĩa, hai mắt cười tít lại.

Nụ cười này đối với người khác mà nói chính là sẽ lập tức bị mê đảo mà Địch Hiểu Thư hết lần này đến lần khác mỗi lần thấy hắn cười thành như vậy máu đều hướng lên đầu chảy (ý là chuẩn bị sẵn sàng ...bỏ chạy)

“Không, không cần khách khí...như vậy...ta đi...” giọng nói của Địch Hiểu Thư nhỏ như tiếng muỗi, vừa định quay đầu chạy trốn về nhà mình lại có người kéo tay cản lại.

Không chờ cậu bị dọa tới tiểu ra quần, cứ nhiên lại nghe Lăng Xá nói “Hiểu Thư lưu lại cùng ta ăn nha~ một người ăn cơm thật tỉnh mịch...”...

Địch Hiểu Thư nghĩ nhất định lỗi tai mình xảy ra vấn đề...

Cậu nhìn Lăng Xá cao 1m9, mặc một bộ tây trang được cắt may cẩn thận tỉ mỉ, hoàn toàn là một bộ đại hán + tinh anh của xã hội cư nhiên lại còn muốn giả bộ nhuẫn...

Địch Hiểu Thư ở trong lòng buồn nôn nhưng hiển nhiên cậu cũng không thể biểu hiện ra, trái lại chỉ có thể lưu lại cùng hắn ăn cơm.

Có lần thứ nhất ắt sẽ có lần thứ hai, Lăng Xá ăn chực càng ngày càng tự nhiên, chỉ cần cậu không phải tăng ca hoặc trực đêm Địch Hiểu Thư sẽ luôn bị kéo đến ổ xà cùng hăn dùng bữa.

“Hiểu Thư người làm đồ ăn hảo hảo ngon ♥ “

“Hiểu Thư hôm nay ta muốn ăn bò và ếch a ~ “

“Hiểu Thư dạo này ta muốn ăn đồ thanh đạm một chút. . . Yết hầu không quá thoải mái “

“Hiểu Thư không nên cứ gọi ta là Lăng tiên sinh ~ thật xa cách nha ~ “

Đối với đủ loại tự kỉ, da mặt dày, thậm chí...làm nũng, Địch Hiểu Thư cũng chỉ có thể lộ ra bộ dạng mờ hôi lạnh chảy một dòng lại một dòng, dùng phương thức “....” trả lời.

“Nói là bằng hữu không bằng nói tên kia...đem ta làm người làm thuê, thuận tiện vui đùa trêu chọc đi...”

Lại một đêm mất ngủ, bạn trẻ Địch Hiểu Thư tựa như cô gái mà ôm mềm căn góc chần, yên lặng oán niệm.

“Quên đi....có thể bình an sống sót là tốt rồi....”

Kỳ thật, chính thức làm cho cậu cảm thấy phức tạp không chỉ có những việc này...

Ngoại trừ thái độ lỗ mãng, sự đụng chạm của Lăng Xá cũng làm cho Địch Hiểu Thư vô cùng ức chế.

Cũng nên nói sau khi dịch vụ “Đưa cơm tận nhà” của Địch Hiểu Thư bắt đầu.

Đầu tiên chỉ là “Cùng ăn cơm”, Địch Hiểu Thư ngay cả liếc Lăng Xá một cái cũng không dám liếc, chỉ vùi đầu vào ăn cơm. Khi Lăng Xá tâm sự với cậu, cậu cũng chỉ nhân tiện “Uh...”, “Đúng vậy...” lúc nào cũng là mấy câu siêu ngắn gọn không quá hai từ.

Thành thật mà nói, thay vì nói Địch Hiểu Thư càng hận không thể gắn lên người một cái máy phát âm “Lăng tiên sinh nói đúng a!” “Lăng tiên sinh vạn tuế!”

Cùng hăn ăn cơm chiều quả thực chính là cơm ác mộng mỗi ngày gặp mặt ở trong thang máy của mình a ! !

.....

Song, mặc dù Lăng Xá vốn là thiên địch của Địch Hiểu Thư, thời gian và thói quen luôn có năng lực cường đại. Trải qua một chút thời gian, Địch Hiểu Thư rất cuộc....đã dám cùng Lăng Xá nói chuyện. (chắc hôm ấy anh mở tiệc ăn mừng quá)

Mặc dù cũng chỉ là mấy câu xã giao thông thường nhưng vẻ mặt chờ mong của Lăng Xá dẫn dắt từng bước khiến cho Địch Hiểu Thư buông xuống chút cảnh giác.

Đương nhiên đó cũng chính là lúc kế hoạch chạy trốn hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo.

Chương 6

Địch Hiểu Thư không biết bản thân có biểu hiện tốt quá hay không mà có một ngày ăn cơm xong Lăng Xá cứ nhiên lại rủ cậu lại cùng hẳn xem phim.

Không biết cách cự tuyệt, Địch Hiểu Thư trái lại chỉ có thể ngồi trên sofa trong phòng khách nhà hẳn, ngồi theo đúng tư thế tiêu chuẩn của học sinh.

Ngọn đèn tối xuống, nhạc dạo đầu của bộ phim vang lên.

Địch Hiểu Thư càng cố gắng nghiêm túc hơn.

Nhưng nhìn nhìn, Lăng Xá đang ngồi ở một bên ghế cứ chậm rãi dịch sát sang hướng cậu...

Dịch dịch dịch, hai người cuối cùng dán lại cùng một chỗ.

Cánh tay của Lăng Xá vòng lên vai cậu, néo khuôn mặt cậu : “Làn da của Hiểu Thư thật mềm...”

Không khí vô cùng tốt, mà thanh âm của Lăng Xá vừa trầm thấp vừa dễ nghe.

Thế nhưng Địch Hiểu Thư ngồi bên một góc ghế sofa lại giống như một xác chết.

Ta nguyên lai là món nhẹ ăn khi xem phim của hẳn sao? ? ! ! π——π

...

Đương nhiên không phải rồi.

Lăng Xá còn chưa định làm vậy (ăn a~)

Mà sau khi chạy thoát được một kiếp, cơn ác mộng của Địch Hiểu Thư thế nhưng lặp lại càng ngày càng nhiều lần.

Mỗi ngày ăn xong là phải nhân tiện xem TV là không cần phải bàn cãi nữa. Thế nhưng sau đó Lăng Xá lại còn ép được Địch Hiểu Thư sang nhà nấu cơm ở phòng bếp mà mỹ kỳ danh ở ngoài viết là “Tạo cảm giác có nhà ~”...

Ngày đó, Địch Hiểu Thư đang ở phòng bếp nấu cơm, chuyên tâm quay tới quay lui với đồng nồi niêu xoong chảo.

Đột nhiên một đôi cánh tay cường tráng vòng qua ôm lấy eo của cậu, sau đó cảm giác sau lưng đã bị vây quanh mà nhiệt độ cơ thể người kia đặc biệt lạnh.

“....! !” Địch Hiểu Thư tưởng rằng đây là một lần tập kích, trong nháy mắt sợ đến không thể động đậy.

Lại không nghĩ tới, người kia cư nhiên lại đem mặt chôn ở gáy cậu, nhẹ nhàng ngửi ngửi : “....Thơm quá....Hiểu Thư, về nhà đã kịp tắm qua rồi sao...?”

“...Uh...Uh...”Người bị hỏi cả người vẫn cứng ngắc.

“Như vậy...khổ cực người rồi, ta ở bên ngoài chờ ăn nha~” hãnh nhẹ nhàng vuốt tóc của cậu, như không có việc gì rời khỏi phòng bếp.

Lưu lại bên trong một chú chuột nhỏ ham khóc.

Nói tóm lại, tiếp xúc thân thể giữa Lăng Xá và cậu càng ngày càng nhiều.

Sờ sờ tóc, ôm, lấy tay lau đi hạt cơm dính ở trên mặt, lúc xem TV đem cậu kéo đến bên người niết khuôn mặt của cậu, vân vê lỗ tai...

Địch Hiểu Thư cảm thấy như vậy rất...tóm lại là không đúng nhưng mà càng không đúng chính là cậu thế nhưng không chán ghét.

Một hai lần đầu thì quả thật cậu sợ đến có chút bi thảm, nhưng khi trở thành thói quen rồi...thì hình như đụng chạm của Lăng Xá cũng không có đáng sợ như vậy. Xúc cảm lạnh lạnh kia hình như cũng không đáng ghét như vậy...mà cánh tay cường tráng hữu lực của hắn cũng không phải là uy hiếp thật lớn gì cả, ngược lại còn làm cho người ta cảm thấy... đáng tin? ! (S. Yumi: xem như xong, em chính thức nộp mình)

Không có khả năng đâu!! > <

Địch Hiểu Thư lắc đầu, kiên quyết chối bỏ ý nghĩ vừa rồi của chính mình.

Cậu nhất định là bị trúng phải... nọc độc của xà ròi...

” Lãng ...Lãng Xá, cái kia...hôm nay ăn hoa quả sa kéo có được không?” Địch Hiểu Thư ôm một túi nguyên liệu nấu ăn, quen thuộc đi vào nhà Lãng Xá.

Lãng Xá mỗi buổi chiều sau khi tan ca thì đều để cửa như vậy để cậu còn tiện đi vào.

Mặc dù đã quen thuộc với việc đi qua cánh cửa này nhưng lá gan lại không có dũng khí lên được bao nhiêu. Dũng khí để nhìn thẳng hẳn vốn là không có mà xúc động muốn quỳ xuống thì lúc nào cũng có. Mỗi ngày làm cơm tối xong lúc nào cũng phải bồi cùng hẳn.

Mặc dù có những lúc trò chuyện đặc ý đến quên hết mọi sự nhưng mỗi ngày khi đi vào nhà hẳn cậu lúc nào cũng mang theo cảm giác bất hảo “hôm nay chính là ngày cuối cùng ...TT^TT”

“Hiểu thư. . . Người biết ta không thích ăn ngọt rồi mà. . .” Lãng Xá đi nhanh tới cửa, tiếp nhận túi lớn nguyên liệu nấu ăn trên tay Địch Hiểu Thư, tại trước mắt Địch Hiểu Thư nghiêng đầu 30° làm nũng mà bĩu môi.

Địch Hiểu Thư khóe miệng co quắp rồi nói : “Nhưng . . . hai ngày trước không phải người nói là yết hầu không thoải mái, gần đây trời khô, ta nghĩ cho người ăn nhiều một chút lê hả và vân vân. . . Ta sẽ không làm quá ngọt. . . Được không.”

“Hiểu thư. . . Người đối với ta thật tốt”

Địch Hiểu Thư vừa nâng mắt đã thấy Lãng Xá đột nhiên vẻ mặt chăm chú nhìn mình, khóe miệng lại lộ ra hình cung mê người, không biết tại sao trống ngực lại đập dồn dập.

“VẬY, ta đi đây!”

Lãng Xá nhìn bóng lưng của chuột nhỏ chạy trốn hướng phòng bếp, uh....cái đuôi xà của hẳn ở phía sau cao hứng mà vẩy tới vẩy lui...

Chương 7

Hoa quả đều bị cắt đồng dạng chính tề đặt ở trong bát lớn.

Vừa mới chuẩn bị xong khâu đầu lại bị người ôm lại eo...

“Lăng Xá...ta...còn chưa làm xong” Địch Hiểu Thư mặt lại có chút hồng, nhẹ nhàng mà tránh ra một chút.

Mặc dù gần đây cậu cảm thấy chính mình đã bắt đầu quen với kiểu “Đánh lén” này của Lăng Xá, ít nhất sẽ không sợ đến phát run ra một thân mồ hôi lạnh...nhưng cũng không biết nói tại sao, cảm giác khẩn trương lại càng ngày càng nghiêm trọng, trống ngực đập liên hồi.

Nhưng lần này Lăng Xá cư nhiên cũng không giống những lúc bình thường than thở thúc giục cậu “Hiểu Thư ta đói bụng...” mà hần chỉ lẳng lặng đứng đấy.

“Sao, làm sao vậy...” Địch Hiểu Thư càng cảm thấy bất an, tiếng tim đập cũng càng ngày càng lớn.

Khí tức của Lăng Xá ngày càng tới gần lỗ tai cậu, lỗ tai của Địch Hiểu Thư càng ngày càng đỏ, cậu muốn tách khỏi nhưng cả người lại đang bị ôm lấy....

“Này... Hà!”

Lăng Xá đột nhiên liếm vành tai của cậu một chút, Địch Hiểu Thư sợ tới đánh rơi cả đồ đang cầm trên tay, theo bản năng bắt đầu giãy dụa.

Lăng Xá cũng không quan tâm y giãy dụa, một tay ngăn lại bờ vai y, một tay dùng sức ôm lấy thắt lưng, đem cả người Địch Hiểu Thư đè lên thân thể mình.

“...Ô..buông ra, buông ra...” đầu lưỡi Lăng Xá tại vành tai của cậu liếm thành một hàng, xong lại thỉnh thoảng cắn một chút tiểu vành tai.

Quả, quả nhiên là bị ăn tươi rồi sao...!!!

Hôm nay chính là ngày cuối cùng của mình rồi sao...!!!

Địch Hiểu Thư bắt đầu bi phẫn nhưng lại sợ đến chân nhuyễn cả ra, cứng ngắc ở trong lòng Lăng Xá không dám nhúc nhích.

Lưng của cậu tựa vào trước ngực cơ thể to lớn của Lăng Xá, môi hần dần dần chuyển qua bên trái cổ nhẹ nhàng cắn. Máu của Địch Hiểu Thư ngay lúc này dưới một tầng da mỏng càng phập phồng...

Lăng Xá vươn đầu lưỡi, liếm liếm, duyên rồi duyên (chính xác là cách tạo ra hôn ngân bạn nào có người yêu rùi thì biết)

Địch Hiểu Thư không thể nào khống chế bản thân không tưởng tượng nếu bây giờ hần mà cắn một phát thì...

“... Ô...” Cậu phát ra tiếng gào thét xé gió của tiểu động vật muốn sống.

Lăng Xá cười ra tiếng, đem Địch Hiểu Thư xoay người đối mặt với mình, néo khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn của cậu “... Thả lỏng ~”

“....” Người là thớt, ta là thịt cá đương nhiên người phải thả lỏng rồi.

Lăng Xá nâng lên khuôn mặt cậu, ôn nhu hôn lên.

Địch Hiểu Thư chỉ cảm thấy đầu lưỡi của mình không ngừng bị cuốn lấy.

“...Ô, a...!” không biết lúc nào sẽ bị cắn đây! Hay là muốn cắn cả đầu lưỡi ra?! $\cong \Delta \cong$ Vậy khẳng định rất đau a a a ! !

Bất quá Lăng Xá đem đầu lưỡi của cậu ngậm lấy, vừa hấp vừa liếm hồi lâu, cứ nhiên xong rồi cũng không có cắn xuống, Địch Hiểu Thư bắt đầu có chút nghi hoặc.

Thật vất vả nụ hôn mới chấm dứt, Địch Hiểu Thư lại vừa sợ vừa vội, mặt cũng nghẹn đỏ.

Lăng Xá ôm lấy thắt lưng của cậu, đem cậu đặt ngồi lên bàn, nhân tiện lại cúi đầu hôn tiếp.

Vừa hôn, tay lại không quy củ vươn xuống sờ xoạng... cuối cùng luồn vào bên trong áo sơ mi của Địch Hiểu Thư, vuốt ve thắt lưng mảnh khảnh và sống lưng của cậu.

Sau đó, hần rớt cuộc nhịn không được, đem áo của Địch Hiểu Thư kéo lên, liếm lên nhũ tiêm vĩnh vĩnh của cậu.

Địch Hiểu Thư lại nghĩ : là muốn đem trái tim của ta trực tiếp móc ra sao > < ! !

Gặm cắn một trận xong, Lăng Xá lại dần dần di chuyển xuống dưới... đối với tiểu rồn đáng yêu của Địch Hiểu Thư duyên hôn.

Địch Hiểu Thư lại nghĩ : là muốn ăn bụng của ta trước sao > < ! ! !

...

Cứ như vậy tới tới lui lui một trận, Địch Hiểu Thư lạnh run nhìn Lăng Xá đối cậu gặm đến gặm đi, chính là không cần xuống, khiến cậu sợ tới sắp không thể khống chế nổi...

Lăng Xá đem quần ngoài và quần lót của Địch Hiểu Thư đều kéo xuống, quá trình vô cùng dễ dàng bởi vì Hiểu Thư nhà hãn (uy uy đừng vội nhận vợ vậy chứ) rất thông minh không hề di động chút nào...nhưng khi nhìn đến phân thân nhỏ xinh vẫn....y như lúc bình thường.

Hãn không khỏi cười khở : “Hiểu Thư...kỹ thuật của ta rất kém coi sao...?”

Trong đầu Địch Hiểu Thư lại là một mảnh tương hồ, căn bản không biết hãn đang nói cái gì, một giây sau, cậu cư nhiên nhìn thấy Lăng Xá cúi xuống ngậm lấy tiểu Đỉnh Đỉnh ...! ! !

“... Uh! !” Địch hiểu thư vừa kinh vừa sợ buồn bực hừ một tiếng.

Tại sao? Tại sao lại bắt đầu ăn từ chỗ ấy...? ! ! Quá huyết tinh! ! ! Quá độc ác! ! !

Mặc dù ngay từ đầu Địch Hiểu Thư phi thường sợ hãi, nhưng bị ngậm lấy như vậy cậu không thể khống chế được phản ứng sinh lý của cơ thể, thân thể cũng dần dần nóng lên...

Trong miệng Lăng Xá ấm áp bao vây lấy cậu, đầu lưỡi linh hoạt liếm tới liếm lui, thường thường ở linh khẩu (mã mắt, lỗ nhỏ) hút một chút...

“Uh. . . Ô ha. . . Đừng, đừng như vậy. . .” Chỉ trong chốc lát, Địch Hiểu Thư không nhịn được lên tiếng cầu xin tha thứ, tay không có chút lực nào đẩy đỉnh đầu Lăng Xá, thắt lưng bất an xoay tới xoay lui.

“Thoải mái sao. . . ?” Lăng xá ngẩng đầu, cười đến giáo hoạt hỏi cậu, tay tiếp tục ở chỗ ướt sũng trên dưới xoa bóp.

Địch Hiểu Thư căn bản nói không ra lời, buông xuống lông mi không dám nhìn hãn, căn môi lắc đầu.

Đáng tiếc phản ứng ở nửa người dưới của cậu thật không có khả năng thuyết phục, Lăng Xá tiến lên hôn tới khuôn mặt hồng thấu của cậu, rồi lại vùi đầu xuống tiếp tục chăm chú làm việc.

Một bên vì cậu khẩu giao, Lăng Xá đặt trên âm nang của Địch Hiểu Thư nhẹ nhàng vuốt ve, khiến cậu cả người một trận yếu mềm, không tự giác mà đem chân mở rộng ra, thắt lưng cũng không tự chủ mà đỉnh tới đem phân thân đỉnh vào trong miệng Lăng Xá.

“Ô. . . Không được... Thật là lợi hại. . . Ha, uh ha . . .” Địch Hiểu Thư nằm ngửa trên bàn ăn phòng bếp, hai tay che đi khuôn mặt đỏ rực, hai chân gác trên vai Lăng Xá, hạ thân bất lực mà giãy dựa thoát nhìn vô cùng dễ khi dễ.

Chứng kiến bộ dạng ý loạn tình mê của Địch Hiểu Thư, một ngón tay của Lăng Xá mò đến mông cậu, không nhẹ không nặng mà xoa bóp mật huyết khiến cậu từng trận run rẩy.

Kỹ xảo của Lăng Xá vô cùng tốt lại dùng để đối phó với một xử nam ngây thơ mẫn cảm như Địch Hiểu Thư cho nên không bao lâu liền khiến cho cậu bần đi ra.

Thời điểm cao trào, Địch Hiểu Thư loáng thoáng nghĩ Lăng Xá hẳn là muốn đem cậu ăn vào chứ nên lại liên tưởng : ...Nguyên lai là muốn nhúng nước rồi mới ăn ta sao... (S. Yumi : lúc này mà còn nghĩ đến chuyện đó được hả trời)

Thừa dịp Địch Hiểu Thư ngửa cổ, Lăng Xá nâng lên cái mông của cậu ôm lên đi đến phòng ngủ. Địch Hiểu Thư lớn lên cái mông vừa cong vừa có nhiều thịt, làn da lại mềm mịn. Tay Lăng Xá nâng lên cái mông lại nhịn không được đem nó vân vê vài cái, thủ pháp tràn đầy tình sắc khiến cho Địch Hiểu Thư ý thức mơ hồ ” Ừm” một tiếng, nhưng vì không muốn bị ngã xuống đất cậu cũng chỉ có thể vòng tay ôm lấy cổ Lăng Xá.

Vào đến phòng ngủ, Lăng Xá đem Địch Hiểu Thư đặt lên giường lớn mềm mại. Hắn đứng thẳng dậy ngắm nhìn cậu, tóc tán loạn, ánh mắt mê mang, áo sơ mi đã kéo lên tới ngực, nửa người dưới trần như nhộng, đôi chân trắng bóng tự nhiên lại có chút vô lực tách ra.

Lăng Xá thú huyết thoáng cái sôi trào, nhào lên ôm lấy cậu lại là một trận gặm cắn.

Địch Hiểu Thư bị hôn đến thiếu dưỡng khí, vô lực thúc vào ngực Lăng Xá, thúc thúc, cứ nhiên mò tới một tảng lớn cơ ngực rần chắc...Địch Hiểu

Thư cố gắng mở mắt lại phát hiện Lăng Xá không biết từ lúc nào đã quang lỏa, hai vai rộng lớn, thắt lưng gầy, cơ bắp rõ ràng tràn đầy khí lực khiến cậu nhìn mà rất đổ kỵ.

... Chờ một chút.

“... Hả! Người! ! Người là muốn. . . ! ! !” thần kinh chập chạp của Địch Hiểu Thư lúc này mới có phản ứng với mục đích thật sự của Lăng Xá, hai trong mắt mở lớn thẳng tắp nhìn Lăng Xá, vẻ mặt không thể tin.

“Đúng vậy, ta muốn. . . ngủ với người ~” Lăng Xá khước miệng lộ ra nụ cười câu dẫn, từ trên cao nhìn cậu “Sợ sao?”

Địch Hiểu Thư tinh tường nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của chính mình.

Cậu quả thật sợ, ngay cả khi cùng nữ hài tử nói chuyện yêu đương cũng chỉ mới nắm tay thôi mà bị một nam nhân đặt ở dưới thân như vậy rõ ràng là một việc hoàn toàn xa lạ

“Không, không thể. . . Ta... không thể. . .” Địch Hiểu Thư đáng thương hề hề mà lắc lắc đầu, không ngừng lui về phía sau.

Lăng Xá chỉ là cười cười, không nhiều lời nói nhảm, một tay ngăn lại ngực cậu cơ hồ là đem cậu đặt tại trên giường không thể nhúc nhích, sau đó cúi sát vào bên tai thanh âm mị hoặc nói : “Hiểu Thư...tự đem chân tách ra... nếu không, người biết ta sẽ làm như thế nào chứ, hử ~?”

Uy hiếp rõ ràng đến từ thiên địch.

Địch Hiểu Thư vốn chỉ sợ bị giết mà giờ khắc này thì quả thật chính là sắp chết đến nơi rồi, cậu càng thêm run rẩy lợi hại bởi vì chỉ cần không cẩn thận làm cho hấn không vui thì giây sau sẽ là một màn huyết tinh rồi...

Cậu chỉ mang tính tượng trưng mà hơi tách ra hai chân.

Lăng Xá nhìn vẻ mặt mắt cỡ đỏ bừng của Địch Hiểu Thư, một đôi mắt to ứ nước tràn đầy ủy khuất, bộ dạng căn môi, bản tính S càng thêm bộc phát. Tay hấn vươn lên xoa bóp hai hông của Địch Hiểu Thư , cợt nhã nói: ” Chân lại mở rộng thêm nữa, cái hông giờ lên cao”

Địch Hiểu Thư vừa giật mình vừa tức giận trừng mắt nhìn Lăng Xá. Cậu mặc dù luôn biết Lăng Xá chẳng phải là loại tốt đẹp gì nhưng ít ra hấn bình thường đối cậu cũng không tệ , biết cậu thích ăn quả cứng luôn mang

cho cậu một chút hạnh nhân, v v...Nếu như thấy cậu tan ca quá mệt mỏi thì cũng không miễn cưỡng cậu nấu cơm mà là rủ cậu cùng ăn đồ ăn ngoài... Mặc dù thời gian ở cùng một chỗ với hẳn chung quy là có chút sợ hãi, nhưng là....nhưng là...

Mà bây giờ. . . Hẳn cứ nhiên ác liệt như vậy.

Địch Hiểu Thư dang hai chân ra, giơ lên thắt lưng, nước mắt nhưng cũng đồng thời rơi xuống từng chuỗi.

Lăng Xá nhìn cậu như vậy cũng biết chính mình có chút quá đáng. Hẳn vốn chỉ muốn khi dễ cậu một chút thôi nhưng khi nhìn cậu bị khi dễ thành bộ dạng bi thảm như vậy lại hối hận rồi.

Hẳn vội vã tiến lên hôn khẽ lên khuôn mặt cậu trấn an, tay cũng lấy lòng mà bao lấy phân thân của cậu : “Hiểu Thư thông minh, đừng khóc, ta sẽ cho người thoải mái . . Có được hay không. . . ngoan. . .”

Hẳn một bên dùng nụ hôn phân tán lực chú ý của cậu, một bên bôi trơn tề chen vào bên trong thân thể cậu...

Thành thật mà nói, trước khi gặp Địch Hiểu Thư, Lăng Xá luôn phi thường coi thường chơi đùa tiểu tử nam. Mà bây giờ hẳn quả thực là yêu điên cuồng từng phản ứng ngây ngô của cậu.

Mỗi một lần hẳn xâm nhập, cậu lại khẩn trương đến bắp đùi cũng run lên...mà khi hẳn tìm được một điểm trong cơ thể cậu, vẻ mặt cậu không thể tin mà say mê...còn có thân thể mẫn cảm của cậu, hơi chút đùa bỡn cũng rất nhanh trở thành bộ dáng sấp cao trào.

“ . . . Uh. . . Không nên, lại . . Đến rồi. . .” Địch Hiểu Thư mang theo tiếng khóc nức nở.

Hai bộ vị rất trọng yếu trên người đều rơi vào tay Lăng Xá, một bên bị chơi đùa đến cứng rần một bên lại bị chơi đùa đến nhuyễn ..

“Uh? Chỗ nào? Vốn là. . . Nơi này đi?” Lăng Xá dùng đầu ngón tay cọ xát quy đầu phấn chấn của cậu một chút, “Hay là....Nơi này?” vừa nói lại vừa dùng ngón tay rờ lên tuyến tiền liệt của cậu.

“Ô, ha ha. . . ! Không được. . . Ha. . . Uh... Tái, lại dùng lực đỉnh vào. . . Uh. . .” Địch Hiểu Thư vừa nói vừa đem cái mông nâng lên, cũng không nhận ra mình đang nói cái gì

Không phải Lăng Xá khoe khoang, nhưng là trên phương diện này kỹ xảo của hắn quả thật rất cao siêu, chỉ cần hưởng qua đều là nhớ mãi không quên. (S. Yumi : zậy mà hông khoe đó hử * liếc mắt xem thường *)

Hắn cười rút ra ba ngón tay: “Còn có phương pháp sắp tới càng thêm thoải mái. . . Hiểu thư, có muốn hay không ~ “

“Muốn. . . Muốn...” Địch hiểu Thư khước mắt hồng hồng, bởi vì hạ thân hư không mà bất lực cọ xát ga giường.

Lăng Xá cười quần, móc ra đục vọng đã bưng bưng phấn chấn, thân mật mà dán lên phân thân vừa bị mình chơi đùa đến ướt sũng của Địch Hiểu Thư.

Thế nhưng Địch Hiểu Thư lại sợ tới giật nảy cả người.

“Cái gì thế này! !” Σ(°Д°|||) Quá lớn! Như thế nào có thể lớn được như vậy! Giống loài khác nhau nên có thể lớn đến như vậy sao! !

Phản ứng của Địch Hiểu Thư làm cho Lăng Xá bật cười, hắn hôn nhẹ : “Không nên lo lắng, Hiểu Thư. Phải như vậy mới cho người càng thêm thoải mái nha~”

Địch hiểu thư vẻ mặt 【 ta không tin! ! 】 mà mạnh lắc đầu.

Đáng tiếc đã không còn kịp rồi.

Lăng Xá cầm lấy bắp đùi cậu, giơ lên rồi lại tách ra, làm cho cửa động yếu ớt mà đói khát hoàn toàn mở rộng ra cho hắn

“Nhẹ, nhẹ một chút. . .” Địch Hiểu Thư gắt gao nắm lấy ga giường, vẻ mặt muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

Lăng Xá lại không đành lòng, ôm lấy cậu tiếp tục hôn giúp cậu trấn tĩnh lại. Đồng thời dùng nhục trụ cọ xát huyết khẩu, làm cho mặt huyết mẫn cảm co rút lại.

Rốt cục, Lăng Xá đạt được quyết tâm đỉnh đi vào

Địch Hiểu Thư cảm giác mình bị một cây nhục côn mạnh mẽ đâm vào, sợ đến ôm chặt lấy bả vai người phía trên, mà phía dưới lại là một trận trướng đau. Cũng may Lăng Xá khuếch trương không sai, lúc này đi vào cũng không đã thương cậu.

Vốn từ trước đến nay Lăng Xá cũng không phải loại chăm sóc cho người khác. Hắn khiêu khích bạn giường phần lớn là nhất thời cao hứng

muốn nhìn bộ dạng dâm loạn mà thất thố của đối phương. Hắn tựa như đặt tiền vào trò chơi để đối phương có thể hảo hảo phối hợp một chút. Cho nên sau khi cắm vào hắn đương nhiên cũng chỉ quan tâm tới cảm giác của bản thân. Cũng may hắn tố chất ưu tú, vô tâm lấy lòng cũng có thể khiến cho người dưới thân cao trào hết lần này tới lần khác.

Mà khi nhìn Địch Hiểu Thư nhú chặt mày, Lăng Xá đột nhiên phát hiện hắn rất muốn chăm sóc cảm thụ của cậu.

Hắn không có lập tức bắt đầu trừu sáp thô bạo mà là nhịn xuống xúc động mà huyết động nóng chặt của Địch Hiểu Thư mang tới, một bên nhẹ nhàng đỉnh một bên giúp cậu thủ dâm.

Hắn nhịn không được hôn lên cái trán ẩm ướt mồ hôi, chân mày nhăn lại, gương mặt đăm lẹ.

Hắn cảm giác cậu bám lấy bờ vai của hắn, vô ý thức mà gọi tên hắn mới phát giác tình ái nguyên lai có thể đem đến cảm thụ phong phú như vậy.

Mãi cho đến khi Địch Hiểu Thư mềm nhẹ thúc giục hắn “Mạnh một chút” làm cho hắn “dùng sức”, chân cũng vòng qua ôm lấy thắt lưng hắn, Lăng Xá rốt cuộc không thể nhịn được nữa.

“... Uh uh. . . chỗ đó. . . Hảo xót. . . Ha, không nên đỉnh nữa. . . Ô. . . Uh ha, thật là lợi hại. . .”

Lăng Xá lập đi lập lại công kích điểm mẫn cảm của cậu, làm cho Địch Hiểu Thư cơ hồ mê loạn, một trận chua xót tê dại tựa như muốn đi tiểu nảy lên (xử nam a~) ”Thật sự không được. . . Muốn. . . Đi ra rồi. . . Ah a. . .”

Cậu muốn đem Lăng Xá đẩy ra, nhưng tay lại bị bắt được áp đảo lên đầu giường.

Địch Hiểu Thư nghi hoặc mở mắt, nhưng không có nhìn thấy vẻ mặt đùa cợt bình thường của Lăng Xá. Vẻ mặt hắn có chút ẩm ướt do mồ hôi, ánh mắt ái muội mà chăm chú cách cậu rất gần rất gần.

Khoái cảm mãnh liệt và suy nghĩ hỗn loạn, Địch Hiểu Thư không biết mình bị làm sao lại có lá gan lớn như vậy, cứ nhiên tiến lên hôn hắn.

Lăng Xá như là bị điểm dục, càng làm sâu thêm nụ hôn, hạ thân động tác cũng càng nhanh hơn, khiến cậu nhịn không được mà lớn tiếng rên rỉ.

Cuối cùng phân thân của Địch Hiểu Thư cũng rơi vào tay Lăng Xá, dưới sự giúp công trước sau của hắn, Địch Hiểu Thư co rút đạt tới cao trào sau đó trầm lặng mà mê man đi.

Hai người làm đúng giữa thời gian ăn cơm, Địch Hiểu Thư sau khi làm xong thì hoàn toàn ngủ thiếp đi, ngay cả cơm tối cũng không ăn. Mặc dù Lăng Xá coi như chăm sóc chỉ làm một lần nhưng cũng đủ khiến cho Địch Hiểu Thư mê man một trận.

Lăng Xá cũng tùy tiện ăn một chút rồi cũng ôm y cùng nhau ngủ.

Chương 8

Ngày thứ hai khi hừng đông vừa đến, Lăng Xá bị động tĩnh bên người đánh thức.

Hắn mơ mơ màng màng mở mắt, trong phòng lại yên tĩnh, hắn vươn tay bật đèn lên vừa quay đầu liền nhìn thấy Địch Hiểu Thư đứng ở bên giường, tóc hỗn loạn vênh lên, quần áo mặc được một nửa, hai tròng mắt hoàn toàn đỏ hồng, vẻ mặt kinh hoàng thất thố nhìn hắn, rõ ràng là bộ dạng bị chộp khi đang chạy trốn. Muốn bao nhiêu chột vật thì có bấy nhiêu chột vật.128

“Sao vậy...Hiểu Thư... sao lại rời đi....”Lăng Xá cũng vừa mới tỉnh, vẫn còn mơ màng, dựa theo tiềm thức mà cọ xát ôm lấy đôi chân trắng nõn của cậu, làm nũng nói “Cùng ta ngủ thêm một lát đi~”

Địch Hiểu Thư dừng lại hai giây, đột nhiên bùng nổ! Đẩy Lăng Xá ra, mặc lại đồ ngủ gắt : “Lăng! Xá!”

“....” đây là lần đầu tiên Hiểu Thư nhà hắn có lá gan lớn như vậy hô cả tên của hắn. CƠN BUỒN NGỦ của Lăng Xá trong nháy mắt mất đi vài phần, ngồi dậy xem vật nhỏ thanh âm khàn khàn xé gió lại còn có chút phát run “....Làm sao vậy? “

“Ta biết các người lợi hại, đáng đời chúng ta bị ăn...” Địch Hiểu Thư rất tức giận, nắm tay quá chặt nhưng trong thanh âm lại luôn luôn vô pháp khắc chế được ủy khuất, đáng thương “Nhưng người không thể đùa giỡn ta như vậy! !”

“Ta. . .”

“Cứ để ta nói hết đã!.....Đầu tiên người ép ta làm bánh quy, rồi nấu cơm ta còn có thể lừa gạt chính mình đó có thể coi là tình hàng xóm....nhưng là, nhưng là người..!”

“Hiếu Thư ta... “

“Người không thể đùa bỡn ta như vậy!” Địch Hiếu Thư ngay cả lúc phát hỏa, thanh âm cũng không lớn nổi “Có, có bản lãnh thì cứ ăn ta luôn đi! Ta đánh, đánh không lại người, nhưng....ta cũng vậy. Có tự tôn! Người muốn ăn ta hả! Như vậy thì có là cái gì! Đến ăn đi! Ta mới không sợ! !” Vừa nói không sợ một bên lại run rẩy không ngừng, trong đôi mắt to tràn ngập nước.

Lăng Xá bình thường đều chỉ thấy bộ dạng nhu thuận của cậu, đột nhiên lúc này bùng nổ thật đúng là làm cho hấn tay chân luống cuống.

Hấn vươn người qua ôm lấy thân thể đơn bạc của Địch Hiếu Thư, ngăn chặn những quyền đấm cước đá nho nhỏ của đối phương “Hiếu Thư....sao người lại nghĩ như vậy, ta là....Ta thích người a”

Nghe vậy, Địch Hiếu Thư có một chút ngây ngấn cả người, ngừng lại giây dụa.

Cậu nghe thanh âm của Lăng Xá tiếp tục từ đỉnh đầu truyền đến “Ta biết ta có điểm....vô lý, phiền nháo. Ngày hôm qua cũng....có điểm quá phận, dù sao người cũng không có chuẩn bị tâm lý, nhưng là....người thật sự cảm thấy ta chỉ là đùa bỡn, khi dễ người sao? “

“....” Địch Hiếu Thư một trận trầm mặc.

Lăng Xá đột nhiên nâng mặt cậu lên, nghiêm túc nhìn cậu “Hiếu Thư....Ta thật sự thích người. Ta còn....mua cả loại gạo lớn của Nhật Bản rồi (xin lỗi ta thật sự không search nổi cái loại gạo này) để ta đi nấu ít cháo cho người có được hay không? Người ngủ thêm một lát nữa đi, tỉnh lại là có cháo ăn rồi”

“... .. !!!!!!” ((((;°Д°))))

Vừa nghe đến vài chữ loại gạo lớn của Nhật Bản này, hai tròng mắt của Địch Hiếu Thư đã tỏa ánh sáng rồi.

Cậu vẫn luôn đối với các loại ngũ cốc lương thực có chút chấp nhất, càng đừng nói đến loại gạo siêu cấp mỹ vị trên thế giới này! Mặc dù người bình thường khó có thể lý giải....nhưng mỗi khi Địch Hiếu Thư online nhìn

thấy hình ảnh của loại gạo này đều mau chảy nước miếng ! ! Nghe nói loại gạo này vừa thơm vừa mềm! Nấu cơm ăn cũng sẽ rất thơm mát ! !

Nhưng là đây đúng là loại gạo quý tộc, 2kg mà đã tới 300 yên, Địch Hiểu Thư vừa mới tốt nghiệp đại học tìm được việc làm, sao có thể bỏ tiền ra mua được....

Về loại gạo này có một lần trong lúc vô tình cậu đã từng nói với Lăng Xá.

Ngày đó bọn họ cùng nhau ăn cơm, Lăng Xá đột nhiên nói gạo do cậu mang tới nấu cơm đều đặc biệt ăn ngon, Địch Hiểu Thư cao hứng, nhân tiện cùng hẳn nói về những nghiên cứu của mình đối với gạo, nơi sản xuất, cách chế biến....do được nói tới đề tài yêu thích, cậu cũng nói nhiều hơn bình thường.

Rõ ràng nói về đề tài gạo là một chuyện vô cùng nhàm chán nhưng Lăng Xá lại nghe thập phần chuyên tâm.

Mà hai ngày sau liền đưa cho cậu một đồng gạo nhập khẩu nói là người khác tặng hẳn dù sao cũng không dùng tới nên cho cậu.

Mà ngày đó có nhắc tới loại gạo cỡ lớn của Nhật Bản, không nghĩ tới hẳn đến bây giờ vẫn còn nhớ.

Địch Hiểu Thư hai tròng mắt mong mỏi nhìn Lăng Xá sau đó là ngàn vạn loại biểu tình biến hóa trên mặt, vô cùng rối rắm.

Cậu không muốn bỏ qua loại gạo trong mộng này a.

Nhưng nếu bây giờ đáp ứng bát cháo này, hình như sẽ đồng thời đáp ứng một chuyện tình kì quái tiếp theo a...

“Làm sao vậy Hiểu Thư, người không phải vẫn luôn rất muốn ăn cái này sao ~” Lăng Xá thấy cậu trầm mặc hồi lâu cũng sắp bùng nổ rồi, nhin không được thúc giục cậu. Một bên lại sử dụng nốt đòn sát thủ...hắn từ trên giường lấy ra một bao gạo! !045

“...” 146 sẽ đặt tại phòng ngủ, thế nào a!

Chứng kiến nữ thần trong mộng ở ngoài đời thật, Địch Hiểu Thư rốt cuộc đã bị khuynh đảo rồi : “. . . Hào. . . Tốt”

Lăng Xá trong nháy mắt phảng phất như thấy được đám mao trên người Địch Hiểu Thư xù lên tức giận được vuốt ve cho mềm trở lại, hẳn cười tùm

tìm xoa xoa đầu Địch Hiểu Thư “Tốt lắm, người ngủ tiếp một chút, ngoan nha~”

Địch Hiểu Thư chui về trong ổ chăn ấm, còn không quên nhắc nhở :”Nhớ kỹ dùng nước tinh khiết nhé...”

“Hảo ~ “

Chương 9

Địch Hiểu Thư ngủ thêm hai giờ nữa rồi tỉnh lại trong mùi cháo thơm ngát.

Hôm qua cậu không ăn cái gì, bây giờ đúng là lúc bụng đói kêu vang. Chờ rửa mặt xong, ngồi vào bên cạnh bàn, nhìn thấy màu cháo trắng xinh đẹp, cậu quả thực muốn chảy nước miếng.

Lăng Xá từ trong phòng bếp cầm theo chiếc thìa đưa cho cậu.

Đưa tới giữa không trung lại đột nhiên ngừng tay: “Hiểu thư, người không giận ta nữa rồi đi ~ “

Địch Hiểu Thư nhìn hẳn, lại nhìn cháo: “Không giận”

Sao có thể giận người mang đồ ăn đến cho mình đây?

Địch Hiểu Thư nhất thời đã rơi vào bẫy của Lăng Xá.

Dù sao, Địch Hiểu Thư cũng là một người tính tình hiền lành, không hay tức giận, mà có tức cũng không tức được bao lâu. Ngày đó cơn giận dữ của cậu lại bị Lăng Xá ngay từ đầu phá vỡ, sau đó dù có thể nào cũng không bùng nổ được nữa.

Nhưng dẫu vậy cậu cũng không tin những gì Lăng Xá nói....là thích và vv....

Sao có khả năng cơ chứ!

Cậu là chuột tinh, tính cách mềm yếu không nói, bên ngoài cũng kém xa Lăng Xá vài cái cấp bậc, muốn thân phận không có thân phận, muốn bề ngoài không có bề ngoài....

Mà Lăng Xá, tướng mạo, vóc người thì khỏi phải nói, hoàn toàn là một người nhìn qua đã biết lợi hại, hơn nữa....đối với mọi người rất tốt....ôn nhu....hữu lễ.... (mặc niệm cho em đã chính thức bị tẩy não rồi)

Mấy ngày này, Địch Hiểu Thư thường ôm chăn mềm không ngủ được, cứ luôn nghĩ tới chuyện tình của Lăng Xá.

Cậu vốn tưởng rằng mình rất sợ hãn, thậm chí còn có điểm chán ghét, nhưng là vừa mới bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc cư nhiên tất cả lại đều là ưu điểm của hãn.

Nhưng nếu hãn tốt như vậy thì lại càng không thể thích loại vô dụng như mình được.

Mà Lăng Xá nói như vậy, đại khái là bởi vì....hai người ở gần nhau, như thế sẽ giúp hãn được ăn chực, nhờ vả điểm này nọ, cũng quá là tiện rồi...

“Dù sao ta cũng là nam nhân....cũng không bị ăn mất miếng thịt nào...” Hơn nữa hồi tưởng lại ngày đó, hình như còn thực thoải mái...

Nghĩ tới nghĩ lui, Địch Hiểu Thư càng không ngủ được.

Thật buồn cười là cũng có lúc cậu mất ngủ a~

Địch Hiểu Thư ngồi bên bàn cơm ở nhà Lăng Xá, hai tay cầm một cái đùi gà, đây là Lăng Xá trên đường tan tầm về qua KFC mua cho cậu. Hãn biết cậu thích thứ này.

Địch Hiểu Thư gặm vô cùng vui vẻ, Lăng Xá lại đột nhiên nói “Hiểu Thư, ta muốn rời đi”

“....Đừng...” Địch Hiểu Thư nghẹn lại miếng thịt gà, nhất thời nói không lên lời.

Lăng Xá nhìn qua có chút bị làm khó nhưng vẫn là chậm rãi giải thích “Nơi này...vốn chỉ là nơi ở tạm, ta là từ bên ngoài được công ty điều đến đây mà hiện tại công ty đã giúp ta tìm được một nơi ở tốt lắm...cho nên...”

Địch Hiểu Thư nghĩ thầm, cũng đúng, Lăng Xá vừa nhìn là biết không hợp với khu này, ngay cả cái xe của hãn đỗ ở trong bãi đỗ xe cũng có chút chói mắt, đương nhiên không có khả năng ở đây quá lâu đi...

Như vậy mấy chuyện loạn thất bát tao này đại khái cũng nhân tiện kết thúc đi...?

Như vậy cũng tốt, sẽ không cần...mỗi ngày nấu cơm thêm một người nữa, mặc dù như vậy thì thường có đồ ăn ngon hơn...

Cũng không cần....giúp hãn nướng bánh bích quy, mặc dù nướng bánh cũng rất vui a...

Không cần....luôn bị hấn kéo lên trên giường, mặc dù....hình như cũng có thoải mái....

Không cần, suy nghĩ thích hay không thích, v v....Nhưng là....

Nhưng cái đùi gà sáng mỡ tràn đầy hương vị ngọt ngào hình như cũng không ăn ngon như vậy.

Lăng Xá dừng lại một lúc, nhìn bộ dạng lỗ tai xẹp xuống vô cùng đáng thương của con chuột con nào đó lúc này mới xoa xoa đầu cậu, cười hỏi ra chuyện tình mà hấn muốn hỏi “Hiếu Thư, ta muốn hỏi người, người có nguyện ý cùng ta chuyển đi không?”

Địch Hiếu Thư cảm thấy mình như đột nhiên được châm lửa.

Cậu chưa từng nghĩ tới, mình sẽ vì được “Ở trong ổ xà” mà cảm thấy cao hứng như vậy.

END

Phiên ngoại

Lăng xá cùng Địch Hiếu Thư chuyển về nhà mới không bao lâu.

Có một buổi tối, hai người theo lệ thường nằm ở ghế sofa xem TV, Địch Hiếu Thư bị Lăng Xá ôm lấy vừa xem phim vừa nói chuyện phiếm.

Lăng xá hỏi: “Hiếu Thư, đã quen ở nơi này chưa?”

“Uh! !” Địch Hiếu Thư đột nhiên rất dừng cảm, bật dậy khỏi lòng hấn vẻ mặt vừa chăm chú lại vừa ★v★ mà nhìn hấn, “Ta đặc biệt thích phòng bếp của nơi này! !”

Lăng Xá nhì tiểu bảo bối đặc biệt hiền thê lương mẫu của nhà mình, sủng nịnh mà hôn lên trán cậu, lại ôm cậu kéo về trong lòng, dán tại bên lỗ tai cậu nhẹ giọng hỏi “Như vậy Hiếu Thư thích ta sao~”

Địch Hiếu Thư lỗ tai như trong dự liệu đỏ lên, tiếng nói nhỏ như muỗi vang lên “...Thích....”

Lăng xá lại hỏi: “Vậy thích ta hơn hay thích phòng bếp hơn hả ~ “

Địch Hiếu Thư: “Phòng bếp ~~~~ “

Vốn Địch Hiểu Thư là một ngậy thơ hảo hài tử, đối với những nơi khác ngoại trừ giường cũng không có bất cứ ý nghĩ gì. Mà cùng Lăng Xá ở chung một đoạn thời gian sau....

Sau khi ăn xong, cùng nhau xem TV trên ghế sa lon, trong phòng tắm, phòng bếp, bàn cơm, ở trong xe sau khi đi siêu thị mua sắm đồ....đều để lại cho cậu những ấn ký ♥ không hề ngậy thơ.

Địch Hiểu Thư cảm giác được chính mình sắp trở thành người thứ nhất 【 không phải bị Xà Trách ăn tươi mà là bị Xà Trách ” làm” thành chuột tinh chết khô 】 ngày đó đã không còn xa rồi.

“Vừa mới rồi, lại muốn làm gì nữa a...”Nói là ăn ý cũng đúng mà nói là khéo léo hiểu lòng người cũng được. Lăng Xá cầu hoan cứ quẩn lên như khi làm nũng bình thường nhưng lại mang theo vi diệu khác biệt, tóm lại Địch Hiểu Thư luôn có thể phân biệt được hai điều này.

Lăng Xá ngậm lấy vành tai cậu, nhẹ giọng nói ”Muốn làm rồi. . .”

“Sao. . . Như thế nào vừa xong lại. . .” Địch hiểu Thư vô lực mà đẩy đẩy cánh tay hẳn “Ít nhất đừng làm ở phòng bếp a . . .” Rất sạch, hơn nữa lại có điểm lạnh.

Nhưng Lăng Xá trầm mặc một chút, ngược lại nói: “Sẽ làm ở phòng bếp!”

” Tại sao!”

Địch Hiểu Thư mặc dù có ý phản kháng, nhưng một tay của Lăng Xá đã duỗi đến phía trước người cậu, ôm lấy hông, cách một lớp quần áo ngủ vuốt ve một cách thô bạo lên phân thân của cậu.

“Đừng. . . Uh. . . !” thân thể bị điều giáo vô cùng mãnh cảm của Địch Hiểu Thư lập tức nổi lên phản ứng, cứng rắn đứng thẳng lên, đồng thời ở đằng sau một căn lửa nóng cũng dán lên mông cậu.

Lăng Xá vẫn cắn gặm lỗ tai cậu không tha, một tay luôn xuống dưới T shirt đùa bỡn đầu vú của cậu, một tay lại kéo quần ngủ của cậu xuống.

Địch Hiểu Thư khẩn trương cầm lấy thắt lưng “Thật sự không nên ở chỗ này...sẽ lạnh...”

Động tác trên tay của Lăng Xá dừng lại, như là nghĩ tới chuyện gì đó rất hạ lưu (chắc chắn là hạ lưu không cần như là nữa đâu =.=), tà cười bên tai

Địch Hiểu Thư.

Địch Hiểu Thư theo bản năng giật mình một cái. . .

Lăng Xá nhanh chóng buông cậu ra, vươn tay đến bàn bếp bên cạnh, từ hộp đựng dao lấy ra một con dao.

“Người. . . Người muốn làm gì...” Địch Hiểu Thư sợ đến rụt lui.

“Hắc hắc. . . Hiểu Thư thông minh, đừng nhúc nhích nha ~ “045

Chỉ nghe “Xoẹt ~” một tiếng sau đó lại “Xoẹt ~” một tiếng nữa, quần ngủ của Địch Hiểu Thư và tiểu nội khố (quần lót) nhanh chóng mở ra một lỗ hổng lớn.

Lăng Xá buông dao xuống, ngón tay như không thể chờ đợi mà ấn tới tiểu cúc hoa tiêu hồn.

“Người như thế nào có thể làm như vậy hả. . . ! !” 04

“Như vậy không phải Hiểu Thư sẽ không lạnh sao ~” Lăng Xá vừa ôm lấy cậu, ngón giữa vừa thử chen vào tiểu huyết động.

Có điểm khô khốc. . .

Nhưng phòng bếp cho tới bây giờ đều là nơi tràn ngập những ý tưởng mới.

Lăng Xá vươn tay đến đĩa hoa quả dùng tráng miệng, đầu ngón tay dính chút nước chua, cười hỏi “Hiểu Thư, thích ăn nước chua sao ~”

Địch Hiểu Thư mặc dù không thể nói là thân kinh bách chiến, nhưng chứng kiến cái loại điệu bộ này, trên cơ bản cũng rõ ràng hẳn có cái chủ ý gì, lập tức hoảng sợ mà mạnh lắc đầu.

Lăng Xá đương nhiên sẽ không để ý tới sự phản kháng của cậu, hôn lên gương mặt cậu “Ngoan, sẽ thoải mái mà...”Sau đó dính theo nước chua đâm mở tiểu huyết động của cậu.

Nước chua có điểm lạnh băng, làm cho Địch Hiểu Thư lại muốn rút lui.

Một tay của Lăng Xá ở phía trước cách quần ngủ an ủi tiểu phân thân, một tay ở phía sau lại chuyên chú khai phá.

Nhờ vào nước chua làm trơn, ngón tay tiến vào phi thường thuận lợi, không lâu sau Lăng Xá gia nhập thêm ngón trở, xoay tròn, cọ xát ở điểm mẫn cảm của Địch Hiểu Thư....Địch Hiểu Thư sợ nhất màn chuẩn bị này

của hắn, chỉ chốc lát sau phía trước đã ngạnh đến không thể chịu nổi, nội khổ cũng ẩm ướt thành một khối.

“Lăng Xá. . . Ah uh. . . Không được. . . Đừng đùa nơi đó nữa . . .” chân Địch Hiểu Thư có chút phát run, “Hảo khổ sở. . . Ô...”

“Làm sao vậy. . . Không thoải mái sao. . .” Lăng Xá cố ý hỏi.

“Ô. . . Thật muốn bắn...” thanh âm của Địch Hiểu Thư đã mang theo tiếng khóc, lấy lòng mà dùng cái móng cọ xát rồi lại cọ xát hung khí để trên người cậu.

Lăng Xá đương nhiên không nhịn được rồi, vạch ra quần lót của Địch Hiểu Thư, tiện thể giải khai quần của mình, đỉnh tiến vào.

Địch Hiểu Thư nửa người trên nằm ngã vào bàn bếp, tiếp nhận công kích mãnh liệt từ phía sau, khoái cảm cùng thẹn cảm làm cho gương mặt cậu đỏ bừng. Quần áo trên người cậu rõ ràng vẫn còn mặc hảo, nhưng quần ở chỗ móng lại bị khoét một lỗ rộng, chuyên môn dùng để xuyên vào (máu mũi chảy rồi xitmau

Đồng thời, sự trừ sấp của Lăng Xá cũng làm cậu sáng đến co rút. Quy đầu thật lớn lập đi lập lại ma sát điểm G, làm cho vật nhỏ ở phía trước lúc này bị chơi đùa đến rơi lệ càng thêm run rẩy. Mà cực kì đáng thương là vật nhỏ vẫn còn ở trong quần lót, chỉ có thể từ khe lộ ra đỉnh đầu.

“Uh. . . Phía trước, hảo khổ sở. . . Uh. . . Ah. . . Lăng Xá, sờ. . . Sờ một chút. . . Ta van người . . .” Địch Hiểu Thư mặc dù rất muốn thủ dâm, nhưng cả người đều bị đặt ở trên bàn bếp không thể động đậy, chỉ có thể bất lực giãy dụa thân mình, mở miệng cầu khẩn Lăng Xá.

Lăng Xá chăm sóc vươn tay bao lấy, lòng bàn tay ma sát đỉnh vật nhỏ, ngón tay lại chơi đùa trụ thân.

“Ah..Ah a...muốn, muốn bắn rồi...!” Không có sự báo trước nào, Địch Hiểu Thư nhắm lại mắt, sắp đến cao trào khiến cho mặt huyết một trận một trận co rút.

Lăng Xá tay trái vuốt ve vật nhỏ, tay phải gặt gao ôm lấy cậu giúp thân thể cậu tránh áp vào bàn bếp lạnh băng, dựa sát vào bên tai cậu nói ”Hiểu Thư. . . Hiểu Thư. . . Thích ta sao. . .”

“Uh. . . Thích. . . Thích. . . Hả, ha hả. . . Vừa lại, vừa lại đỉnh tới rồi, nơi đó a . . !”

“Thích ta. . . Hay là. . . Phòng bếp. . . !” (S. Yumi: cái đồ nhỏ mọn, vẫn chưa từ bỏ hả? ăn giấm chua với cái bếp là sao hả trời)

“...” Ý thức mơ hồ , Địch Hiểu Thư loáng thoáng hình như ý thức được trọng điểm của sự tình “Thích người. . . Ô. . . Nhất. . . Thích người. . . Ah a. . .Ah... Uh uh. . .”

Lăng Xá trầm mặc lại gia tăng lực ở thắt lưng, dùng phương thức mình thích nhất trườ động, khi ra vào không ngừng mang theo âm dịch của Địch Hiểu Thư, làm đến Địch Hiểu Thư phải ai ai cầu khẩn tha thứ, ngón tay bám chặt lấy mép bàn, hai chân căn bản không chạm được xuống đất, sau đó dưới sự trườ động bản ở trong lòng bàn tay hần.

Địch hiểu thư sau khi cao trào, Lăng Xá dừng lại nghỉ ngơi hít thở, ôn nhu mà hôn lên cổ cùng sống lưng của cậu.

Một lát sau, nhìn cậu bắt đầu lấy lại ý thức, mới chậm rãi rút ra.

Phía sau quần đã không thể nhìn được, vừa ẩm ướt vừa niêm, dính lại thành một đoàn. Tiểu huyết của Địch Hiểu Thư bị thao biến thành màu thịt đỏ, sau khi hưng khí đi ra huyết khẩu lại hơi chút co rút lại khiến cho càng nhiều chất lỏng chảy ra...

Lăng Xá nhìn một màn này, ánh mắt lại ám xuống, ôm lấy Địch Hiểu Thư, đi nhanh hướng về phía phòng ngủ, tiếp tục làm nốt chuyện tình còn dang dở....

————— oOo —————